

SVATBA JAKO PŘEDOBRAZ NADĚJNÝCH VĚCÍ BUDOUCÍCH

Milovaní bratři a sestry, vážení přátelé,
a především drazí Danieli a Nelo, pokoj Vám!

Hned na samém začátku se přiznávám k tomu, že ze všech Bohoslužeb a různých setkání mám nejraději dvě. **Prvně jde o křestní shromáždění**, kdy je na základě vyznání své víry a symbolickým ponoření do vody **k Božímu lidu připojen nový věřící**. Jsem přesvědčen, že je to **radost nejen pro nás**, svědky na zemi, ale že **stejná radost panuje i v nebi**. **To druhé je pak den svatby**. Každá **svatba muže a ženy**, kteří si byli doposud cizí, avšak našli v sobě vzájemné zalíbení a rozhodli se zavázat jeden druhému slibem, že spolu půjdou životem „v dobrém i zlém, dokud je smrt nerozdělí“, **je pro nás ostatní připomínkou té budoucí a nejslavnější svatby – svatby Beránka Božího**. Jsem přesvědčen o tom, že **u každé takové svatby zní potlesk nebes**. Možná ne všichni ho slyší, **ale ženich a nevěsta ano**, protože je to především jejich den.

Daniel a Nela, kteří měli svatbu v únoru tohoto roku, a podivná doba jim neumožnila, aby tak mohli učinit v našem širším společenství, mě při našem posledním setkání požádali o manželský slib před Bohem. A stojí o požehnání společenství. Mám radost z toho, že tak **budeme moci společně učinit právě tady a teď**. Těší mě, že jsme mohli naše novomanžele tak trochu společně, a doufám, že i mile, **překvapit**.

Základem dnešního slova je 13. kapitola 1. listu do Korintu:

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar prorockví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

Láska nikdy nezanikne. Prorockví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno. Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno.

*Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. **A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.***

Když jsem si znovu a znovu pročítal text, který právě zazněl, přemýšlel jsem nad tím, co Pavla, autora listu a jednoho z největších vzdělanců tehdejší doby, vedlo právě k těmto slovům.

Znát mnohá **tajemství, rozumět věcem** dosud nepoznaným, **dorozumět se s lidmi i nebem, mít vhled do života a situace druhých lidí**, či držet **neoblomnou víru**, která mění svět i okolnosti, jsou přece **věci báječné**.

Znamená to „být in“ a „být cool“, patřit k těm obdivovaným **charismatickým** osobnostem, být tím uznávaným **influencerem – ovlivňovačem**, jak se dnes říká. Upřímně řečeno, mnozí po těchto úžasných věcech, moudrosti, poznání a schopnostech toužíme a mnohdy je i vyhlížíme. **Ale je to opravdu všechno, jde skutečně o to NEJ lidského života?** Vždyť i ty nejlepší věci a nejlépe zamýšlené skutky nakonec mohou lidi spíše **rozdělovat**.

Pavel během několika vět dochází k mnohem **hlubšímu poznání**, totiž, že tohle všechno umění, poznání, schopnosti, či dokonce i ochota sebeobětování se pro druhé jsou jenom dočasným a pomíjivým vrtochem, **pokud nejsou propojeny a doprovázeny skutečnou láskou. Láska podle všeho je především vědomé rozhodnutí: milovat toho druhého bezpodmínečně, takového jaký je** a napomáhat druhému **překračovat jeho limity**.

Bez lásky těmi různými schopnostmi **možná druhé zaujmete**. Snad u nich i výrazně **zabodujete**. Nejspíš vás to také **proslaví**. Jenže nakonec to všechno nemusí vám ani druhým přinést očekávaný prospěch. Ba co víc, přes veškeré schopnosti a slávu přeci jen **můžete zcela minout skutečný život, opravdové vztahy** a nakonec i **cíl své pozemské pouti**.

Ve chvíli, kdy se mluví o lásce, si **většina lidí představí zamilovanost, city, silné emocionální pohnutky, a všechny ty romantické a příjemné věci, které s pojmem láska obvykle souvisejí**. Mně dost často v takové chvíli naskakuje text písničky Beatles: *Can't buy me love*, kde se zpívá o tom, že lásku si **za peníze nelze koupit**. Ano, koupit se dá mnohé – věci, věrnost, loajalita, vděčnost, závislost, poslušnost, nakonec koupit se dají i lidi. Říká se, že prý každý člověk má svou cenu, a ta správná otázka pouze zní: *Jak vysoká ta cena je?* **Jenže láska**, pokud doopravdy rozumíme tomu, co láska znamená, **není skutečně na prodej** ve smyslu: „Paní prodavačko, hod'te mi na váhu **dvacet deka lásky**, když bude nějaké deko navíc, nevadí, rád připlatím...“, nebo: „Kupuji si **sedm let, dva měsíce a tři týdny lásky**, plus mínus nějakou hodinku navíc...“

Zajímavé pro mě je zejména to, co o lásce říká Pavel: *Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne.*

Všimněte si, že nemluví ani o pocitech, zamilovanosti či rozkoších světa, nýbrž **mluví o charakteru. Mluví o vlastnostech, postojích a rozhodnutích, kterými se skutečná láska projevuje.**

Napadá mě, že o lásce, která je *trpělivá, nezávidí, nevychloubá se*, atd... lze konstatovat jediné – že **láska je ve skutečnosti především rozhodnutí milovat a důvěřovat navzdory všemu a všem**, včetně utrženého zranění, bolesti či odmítnutí.

Pavel dochází k tomu, že ačkoli všechny ty věci – jako jazyky, poznání proroctví, víra jsou pro nás v určité době velmi důležité, tak stejně jednoho dne pominou, zatímco **láska nikdy nezanikne, nepomine. Možná je tedy lepší začít rovnou u lásky, u vztahu, u rozhodnutí druhé milovat navzdory všemu a všem**, a to nás pak může **dovést zpět** i k těm všem ostatním dobrým a užitečným schopnostem a darům.

A zároveň platí, že všechno – včetně těch vyjmenovaných báječných věcí, **nám má ve skutečnosti napomoci k tomu, abychom objevili podstatu lásky**, kterou je sebevydání se druhému, a nebáli se do něho zcela ponořit. A protože nikdo z nás nejsme ani dobří ani dokonalí, **učíme umění milovat celý svůj život.**

Dodávám, že jsem sám přesvědčen o tom, že skutečným motivem i důvodem proč povstal tento svět a člověk jako vrchol všeho stvoření, člověk tedy navíc jako tvor, který se umí rozhodnout a má vůli milovat, a také se z lásky k druhému i obětovat, **byla Láska Stvořitele. Láska, která je v čase konstantní. Boží láska k nám byla stejná na počátku, je stejná dnes a i v budoucnu bude stále stejná a trvalá.**

Naši drazí, Daniel a Nela, kteří před časem k sobě našli cestu, si jako verš svého svatebního oznámení zvolili poslední verš této kapitoly, který říká: *A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.*

Přejme jim tedy, aby se jim naplnilo to, co pro sebe shledali jako dobré, správné, motivující. Aby mohli nadále jít společným životem ve víře, v naději, a především ve vzájemné a oddané lásce, která je bude nadále spojoval.

Láska nás může a jistě i má spojovat v dokonalosti, jak píše Pavel ve svém jiném listu. Pokud svoji sílu k takové lásce čerpáme u samotného Krista, pak spolu s ním přichází hluboký pokoj a jistota, že na životní zápasy nebudeme jenom my dva, ale máme zde někoho, kdo nám dokonale rozumí a jehož dokonalou lásku k nám můžeme i my zrcadlit na své společné cestě.

Ještě malý dovětek pro nás ostatní. Každá svatba, kdy se na společnou cestu vydává muž a žena, kteří v sobě našli zalíbení, je pro nás určitou časnou předejrou svatby Krista, toho za nás obětovaného a k životu znovu vzkříšeného Beránka Božího, a jeho nevěsty – tedy lidu, který si povolal. Svatba je pro nás připomínkou skutečnosti, že ta největší radost a sláva našeho života leží teprve před námi. Zároveň je to i pozvání pro ty, kteří snad ještě váhají.

Díky Danielovi a Nele si právě teď můžeme i my připomenout ty všechny nadějně věci budoucí. Za to jim patří náš dík. Je pro nás ctí, že se můžeme stát svědky jejich slavného manželského slibu.

Ámen.

Na závěr ještě dodávám, že k té Svatbě Beránkově – tedy k tomu, čemu jako věřící s dobrou nadějí vyhlížíme, se vrátím v jednom ze svých příštích slov.

(Petr Plaňanský, KS Nymburk 2. 5. 2021)